

som alle Folk hilste paa med den dybeste Ærbødighed. Enkelte gjorde endog Front imod ham, som om han var en kongelig Person. Han lignede nu heller ikke et almindeligt Menneske. Han var mager og gusten som en Benrad og gik med begge Hænderne dybt begravet i Lommerne paa den lange Militærfrakke med de blodrøde Opslag og løftede ikke en eneste Gang Øjnene fra Stenbroen. Han saae ud som selve Døden, formummet i prøjsisk Generalsuniform. Det var den halvfemsindstyveaarige Moltke.

P. S.

I et Brev, jeg igaar havde fra Ivan, meddeler han mig, at min Bog udkommer allerede paa Torsdag. Jeg kan altsaa forstaa, at det har været for sent at foretage de Rettelser i det fjerde Afsnit, som jeg havde ønsket. Jeg er lidt ked deraf, men det faar nu være. I sender mig vel, hvad der skulde fremkomme af Kritik o. lign., især dersom det er noget, der kræver Tilsvar. Man skal finde mig beredt!

1ste Decb.

— — Som du vel kan vide, er Brevet fra Blackbourn & Gries kommet over mig som en Hvirvelvind. Da jeg efter to Maaneders Venten slet intet Svar havde modtaget paa min Anmodning, havde jeg ganske opgivet Sagen. Jeg har